

הרמת מסך 2014

Bugs, choreography and dance: Merav Cohen, photo: Gadi Dagon

באגים, רקדנית וביצוע: מירב כהן, צילום: גדי דגון

גבי אלדור

גב, פוסעת בעומק הבמה. היא מניעה את זרועותיה בתנועות חדות, מדי כמה פסיעות הודפת את הראש לאחור. אחרי כמה חזרות של פסיעות, הדיפה וזריקת הראש היא מתיישבת, חולצת את נעליה, אוכלת וחוזרת על הפעולה של הדיפת הראש. אבל עכשיו נראה שהידיים מפעילות את הראש, כאילו היה זר. לאט לאט מתחיל תהליך של הפיכת הדמות לרובוט. אני חושבת על סרטי אימה ועל הרע ששוכן בתוך הטוב. אפשר להניח שרובוט הוא לא הטוב שבאנושי.

עכשיו עולה אור אדום בזהב. הרקדנית כורעת על ברכיה, כפופה, חורצת לשון, ממלמלת "אני גועל", רועדת בפרכוסים, אולי מקיאה.

המוטיב של זריקת הראש לאחור והזרועות הזוויתיות חוזר. עכשיו, בגופייה שהיא כורכת סביב ראשה, הדמות מתקדמת בזחילה צדית, יורה, נוהמת, מקללת, "פאק, פאק", יורה בעצמה כביכול ומבצעת גלגול אחורי. באור לבן מבהיק היא עושה ניסיון להרכיב את התרמיל על ראשה, כדי לצייר דימוי של ראש זר, רובוטי או מפלצתי, אבל התרמיל נותר תרמיל. אני חושבת על ד"ר ג'קיל ומיסטר הייד, על הגולם, על כל המקומות בתרבות שבהם הגוף יוצא נגד עצמו ונגד הגילומים שלו – הברבור השחור באגם הברבורים, קדימה ואחורה במאבק העתיק של הגוף עם עצמו. חושבת גם על יסמין גודר, שביצירותיה המאבק הזה בא לביטוי בצורה הכי מובהקת ומשכנעת, ועל השרירותיות של הדימויים במחול העצוב הזה.

היעלמות, הגוף. העצמי מחפש ייצוג אין-סופי. הגוף החי מתאיין ונעלם. יכולת הגוף להישאר ממש.

מלים, מלים, מלים. אני אוהבת מלים.

התבקשתי לכתוב על הרמת מסך האחרונה. ראיתי ארבע תוכניות, שתיים מהן פעמיים כי הייתי נבוכה, ועוד שתיים שלא הספקתי לראות בסוף השבוע הראשון. המלים נעמדות בצד ומה שמתחולל על הבמה בצד אחר, ואני מנסה לחבר בין שני חלקי החיים הללו. אולי אנסה לרקוד את הביקורת במקום לכתוב אותה? אני מקבלת שיניים נוקשות, עיוותי פנים, עיניים פעורות, התפתלויות, גמגום של אות אחת תזזיתית, קפיאה במקום.

אבל נכון לעכשיו אני קהל, ולמרות הדיבור והשיח עלי לכתוב על מה שראיתי.

מסך 1

באגים

רקדנית: מירב כהן

מוסיקה מקורית: קרני פוסטל

עיצוב תאורה: עומר שיזף

האור עולה על רקע רעש מכונות. דמות בבגדי התעמלות, הנושאת תרמיל

תיכף אשוב

יוצרת: איריס ארז

אמן מדיה: דניאל לנדאו

רקדנים יוצרים: איילה פרנקל, אופיר יודלביץ

עיצוב תאורה: עומר שיזף

על רקע מסך לבן נשמעים צלילי וריאציות גולדברג מאת יוהן סבסטיאן באך, יצירה המעניקה מיקוד לכל המתרחש, שבכל פעם כשהיא מושמעת רמת החרדה מפני מה שהבטיחו לנו ההוגים של הרמת מסך – המנהל האמנותי איציק ג'ולי והתיאורטיקן והמלווה התומך רן בראון – יורדת. העבודה עצמה מרתקת מן הרגע הראשון שבו שני הרקדנים, בני זוג גם בחיים שלא על הבמה – מתחילים לרקוד, ואחר כך משוחחים שיחות סתמיות, יומיומיות, של זוג עם בוקר. לטקסט הסתמי אין קשר לתנועות, זה ברור, אלא שכך נוספת שכבה של מציאות להתרחשות המורכבת שעל הבמה. שרטוט עדין של הקרנות, הנראות תחילה כמו תאורה שיש לה שמות – mood motivational green – והוראות ביצוע, הפעלה ידנית של ההקלטה המפורסמת של ג'ון גולד, התרחשויות אסוציאטיביות של זוג, מאבק בהילוך אטי, קפיצות גבוהות וזינוקים של יודלביץ, התחברות בחולצות טריקו המשוכות מעל לראש, שכאן יש להן אפקט של חיבה, של התחבאות ילדותית. דיבור מתוך מחבוא החולצות ובכי, לגלגלים משותפים ויכולת מעולה לעבוד יחד הפכים את המחול לאנושי ומרתק. פרנקל ויודלביץ בעלי יכולת וכשרון, ויש מתיקות בעבודה הזאת, שבסופה המסך הולך ומלביין ונותר כמו זיכרון למה שהתרחש.

או בת הים הקטנה ללא זרועות. שניהם זוחלים, בשלב מסוים היא יוצאת וחוזרת בדמות של פסל עטוף, המופיעה בימין הבמה. היא מזכירה את העבודות של אלווין ניקולאיס, ששינה את דמות הגוף באמצעות עטיפות, חפצים ובדים. בהמשך מתברר שניסיונות ההתקרבות של הדמות המכונה "הסקייטר" ושהשינוי המתחולל ב"אל המחול" גורמים לשניהם לאבד את אופיים הייחודי ולהתגולל יחד בסיבוך איברים על הבמה, בעוד הסקייטבורד מנצח על הכל. יש בעבודה הזאת רגעים מעולים, אבל ייתכן שהסימטריה הצפויה מראש, ההיפוך המדויק בין שתי הדמויות, חושפים תכנון-יתר. אפילו הצעקה האילמת והושטת היד הנואשת של "הסקייטר" לא מעוררות ריגוש. צלב מפוסל המוקרן לקראת הסוף בימין הבמה הוא אלמנט נוסף שצריך להיכנס למשוואה באופן כלשהו, אך עדיין לא מצאתי את מקומו בתשבץ הפתיר הזה.

הולוגרמה של סימנים כחולים

יוצרת: בשמת נוסן

רקדניות: איילה פרנקל, שני גורפינקל

עיצוב פס קולי: ירדן אלבוחר רמון

עיצוב תאורה: עומר שיזף

"העבודה נוצרה מתוך תשוקה לדבר ברור עם הגוף, להיות מובנת, ליצור תנועות ופעולות שאפשר לסמן אותן ולקרוא להם בשם...". המשך הטקסט בתוכנייה מדבר על המרווח שבין הפעולות הברורות, הפער שנוצר בין סימנים שלא מתיישבים זה עם זה: המקום שאליו מתקש הגוף לחזור ובו הוא מוחק סימנים קודמים ומתרוקן ממשמעות. "שם, ברגע ההתרוקנות, כוחות אחרים ממהרים להשתלט עליו כאילו חיכו, ארבו רק כדי למלא את החסר שהשאייר המובן".

יפה, לא לגמרי נהיר, אבל אפשר לנסות לעקוב. מה רואים? מסך אחורי בחצי הגובה, כמו כשמורידים דגל, במה לבנה חשופה, רקדנית – איילה פרנקל – נכנסת מן הפינה בתנועת זריקה של כדור, שוב ושוב. בפסקול נשמעת זמרת ציפורים ורקדנית נוספת – שני גורפינקל – נכנסת וצועדת כחייל, בהרמת זרועות ישרות. בהמשך הן מתחלפות בתפקידים, מביימות בכי בימתי, מסומן, קוביטטי כביכול, שנפסק מיד כאשר השנייה ממשיכה. הרקדנית שבכתה עד עכשיו עומדת לידה, מתבוננת בה. במקום הזה אפשר להתחיל לראות כיצד הגוף "מוחק סימנים קודמים" ואין המשכיות. גם תנועת הרקדניות לעתים עילגת בכונה, כאילו הן רוקדות ליד עצמן, ושתיהן רקדניות מיומנות. פרנקל נכנסת לבמה, כביכול

נוסעת על כיסא משרדי עם גלגלים, מקיפה במהירות את הרקדנית השנייה, הופכת אותו על צדו, רוכבת עליו. בשלב מסוים פרנקל נאחזת בכיסא ההפוך כמו טובעת, הממדים משתנים, האופקי הופך לאנכי וברגע האחרון היא "ניצלת" והכיסא חוזר להיות רהיט רגיל. השתיים ממשיכות במאבק, שהוא גם הזדהות ושיתוף פעולה ונגיעה בזרות. כאשר זמרת הציפורים חוזרת, חוזר גם המצעד הכמו צבאי ומין פיוס יורד על הבמה. התלבשות הכחולה של הרקדניות עטורה במעין כותפות מסולסלות, רמז לצבאיות ואולי גם הצעה לציפורים. המעבר מן הצבאיות המסומנות באופן ילדותי להקשבה לציפורים מסמל אולי שאלו הכוחות האחרים המחכים להשתלט, אלו שמותירים סימנים כחולים, ואולי מדובר במאבק על שפיות.

מסך 3

כי מה

יוצרים: שני גרנות ונבו רומנו

עיצוב תאורה: עומר שיזף

"ליקטנו אנשים קטנים לחוויה משותפת", נכתב בתוכנייה. המשך הטקסט המתפייט מציע שיש כאן פוטנציאל לשרטוט מעט מאין-ספור דרכים, שאחת מהן מובילה אולי למקום חדש.

תיכף אשוב, כוריאוגרפיה: איריס ארז, רקדנים: איילה פרנקל ואופיר יודלביץ, צילום: גדי דגון
I'll Be Right Back, choreography: Iris Erez, dancers: Ayala Frenkel and Ofir Yodelevich, photo: Gadi Dagon

מסך 2

האקט

יוצרי: עדו פדר

רקדנים: שחר בנימיני ותמר שלף

עיצוב תאורה: עומר שיזף

מן הרגע הראשון ניכרים היכולת והאימון – שחר בנימיני יוצא מתוך המסך ומתבונן בקהל. הוא ממש רואה אותו. אחד הרקדנים המרשימים של בת שבע מביט בקהל, כמו שיודעים רק בלהקה הזאת. בהמשך הוא מכופף את ברכיו ומעלה את הזרועות לתנוחה המדויקת של הפאון בביצוע ואצל בנימיני – והאור הזהוב שמאיר אותו יוצר דימוי מרתק בדיוקו. זווית הראש, הזזתו, המסתורין של הדמות ושל הרקדן – עדיין לפני המסך – מהנים בשמחת הזיהוי ובשמחת הציפייה למה שיבוא.

בהמשך דמות הפאון המוכרת קורסת לתוך עצמה, כמו בובת חוטים שהמפעיל הרפה מאחזתו בה. הוא ממשיך להיות אלגנטי. היא ממשיכה להיות לא אלגנטית במפגיע. דמות הפאון הופכת לקריקטורה רוקית של עצמה. שניהם על הבמה, הכובע מגיע אליו – אולי כמו הצעיף הנשכח של הנימפה המקורית. הם מתקרבים בדרכים עקלקלות, הוא כמו כלב ים

יצירה וביצוע: מיכל סממה, צילום: גדי דגון
Creation and performer: Michal Semama, photo: Gadi Dagon

מסך 4

חלק ממשהו קטן יותר

יוצרת: מיכל סממה

עיצוב תאורה: תמר אור

"העבודה בוחנת את המתח בין הגוף המפורק לחלקים פונקציונליים לבין הגוף ההרמוני השלם, הפועל כיחידה אחת"...

מיכל סממה היא סטודנטית לתואר שני בבית הספר של המכון לאמנות של שיקגו, ובהחלט אפשר להתבונן בעבודה שלה באמצעות מושגים מתחום האמנות הפלסטית העכשווית. היא מתייחסת לגופה כאל חומר חסר שם. בתחילה היא נעה קרוב מאוד לקהל שיושב בסטודיו ומושכת באצבעותיה את השפתיים לצעקה חסרת קול, פיה פעור בגמישות רבה. את היד העוברת מתחת לחולצה היא שולחת לעבר אחת מעיניה הפעורות, ואחר כך מרימה את הנחיריים. היא מזכירה את הציורים של פרנסיס בייקון. גמישות הפנים והאפשרויות הטמונות בהם מפתיעות עד שהן מתחילות להדאיג, גם כשאפשר לזהות דמות של מסיכה יוונית (אני נזכרת בלה ריבו, שעשתה דברים דומים בשנות התשעים – הדביקה על עצמה צילומים של איבריה, התקפלה עם הכיסא והיתה פרועה ומצחיקה).

סממה מורידה את הבגדים. לא פשוט להביט באשה שאין בה שמץ גנדרנות או פיתוי שמתפשטת בקרבה רבה כל כך לצופים. למזלנו (מפאת הפאניקה הגואה) היא בהריון ונראית כמו אלת פריון. גם הבגדים מקבלים תפקידים לא שגרתיים. התחתונים, למשל, הופכים למין חזייה חושפנית שמסתירה את הראש. בהמשך היא מרימה נייר ומחוררת אותו בלשונה. איברי המין הם אביזר שאפשר להשתמש בו כמלקחיים או כמשטח הדבקה. הכוריאוגרף האמריקני ג'ון ג'ספר עשה זאת בתחרות מחול בינלאומית. ביצירה שלו הופיעו שני גברים ושתי נשים, שנידנדו והפעילו את איבריהם הלא מוצנעים לקצב המוסיקה. מחשבה על פרנסיס בייקון עוזרת. סממה נשכבת ליד הקיר, חשופה לחלוטין. היא מסתובבת, רגליה פשוקות, ואני מיד חושבת על הציור המפורסם של גוסטב קורבה *מקור העולם*.

בכנס של הרמת מסך, "גוף, מחול, עכשוויות" טען עמרי הרצוג ש"הגוף העירום מתפשט מן הארוטיקה במחול האמנותי". כאשר היא חובטת בעצמה, רגליה המורמות מתנגשות, אני חושבת שאולי היא מיצתה את עצמה או שיש כאן ביקורת חברתית ושימוש נוסף בגוף כחומר. נשאלת השאלה אם האינטימיות המוחלטת הזאת הופכת אותנו, הצופים, לבודדים יותר או פחות. "העירום פורע סדר", העיר הרצוג באותו בוקר מרתק של הרצאות. לסממה יש דמיון, אומץ וחוש הומור. בכל זאת, נעים כאשר היא לובשת את בגדיה לקידה, כמו סימון מדויק שהעירום הוא הצגה. ואולי יש עירום אחר, שלא ראינו.

ילדים, בגובה, בגיל ובמבנה גוף שונים, באים מעומק הבמה. כולם מקסימים, כמובן, ובכולם כבר ניכרים סימנים מקדימים של מה שיהיו כאשר יגדלו. הקהל סקרן. הילדים ממושמים, אבל לא בצורה קיצונית. הם נהנים, גם אם קצת מתביישים. בעיני הם אמיצים מאוד ואף לא אחד מהם מנסה להיות כוכב מעולם הבידור או הטלוויזיה. הם מקבלים הוראות ביצוע בסמארטפון שכולם מחזיקים בידיהם, מתקבצים ומתפרשים ונשכבים על הגב ומדליקים את הפנס במכשירים שנאספים בידי אחת הילדות הגדולות יותר ונערמים בפינה כמו עדת גחליליות. לרגע הם משחקים תופסת, אחר כך מעיפים נעליים מעל לחבל המתוח גבוה מעל הבמה. לקראת הסוף הם נושפים בועות סבון המונצצות בחלל ומשרות קסם על כולם. שוכבים על גבם, הם מנפחים בפייהם חוצרות נייר כמו של ימי הולדת. הם נהנים להתחפש לילדים קטנים.

ילדה קטנה אחת, הכי קטנה ומתולתלת, לובשת חולצת טריקו לבנה גדולה. היא נראית כמלאך שלא באשמתה. באור הזהוב ולמראה בועות הסבון הנוצצות, יש לרגע תחושה פלאית שילדים יכולים לעורר. כאשר הם עוזבים באחת את הבמה נעשה פתאום עצוב. הם חוזרים, שורקים בעליזות, הקטנה עומדת על ראשה.

עדיין לא הבנתי, אבל ויתרתי הפעם על הצורך להבין.

הטבע טובע

יוצרת: תמי לבוביץ

(גילוי נאות: היוצרת היא תלמידתי לשעבר)

בהשתתפות: אפרת נבו, מיקה שרתוק, המקלה היוונית: אביטל אדר

ונדב סוולטוף

עיצוב תאורה: עומר שיף

העבודה הותירה אותי עם סימן שאלה גדול. יש בה שפע של דימויים. בחלקם, כמו found objects, או תמונה גדולה של פריד, יש רמזים לאיזו תנועה פנימית גועשת ולא מובנת. אחרי כניסה של רקדנית עם אוזניות, המזמזמת לעצמה קטע שיר מזויף, ברור שיש מקור אינפורמציה לנעשה על הבמה. הוא נותר מוסתר ממנה ומהקהל, כאילו מישהו מבחוץ נותן הוראות למבצעים. שתי רקדניות בשמלות ארוכות רוקדות ודימויים ממשיכים לעלות, אבל אינם יוצרים מערכת סימנים שאני יכולה לפענח. מלים שיכולות להיות מפתח – "מה את יודעת?" – ושני זמרים העולים מן הקהל שרים save us, אחד מזויף, אחד מדייק. נקודות אחיזה נוספות – כנפיים, מסיכה ועץ אשוח – לא עוזרות לפענח. אפשר, כמובן, לכתוב מסה על פסיכולוגיה ודת וחיפוש עצמי והליכה לאיבוד. זה יהיה שרירותי ולא יוסיף כוח לאוסף ההתרחשויות, "שקורות בזמן עכשיו".

בתוכנייה כתוב: "אנחנו נפגשות / מסתכלות בתמונות הן מסתכלות בחזרה / אנחנו הולכות רחוק אחורה / אנחנו מעכשיו ויתרנו על היכולת / על הגדרה עצמית / מנסות להשתכלל / מחכות / אנחנו מקוות להיות כל מיני דברים".

כל ההתרחשות אכן נותרת בגדר "כל מיני דברים", אבל יש רשות תיאורטית לחוסר נהירות. הבמה סבלנית ומחכה. גם אני מחכה ש"כל מיני דברים", שמבוססים על מחשבה עמוקה ופתלתלה, ימצאו "ארגון מחדש של שאלות מקור וחוקי, מסוגלות וניסיון, קסם, מדע ואמנות". חוסר לכידות נחשב למעלה בעולם המוצג לפנינו, אבל נשאלת השאלה אם הוא מקדם סוג אחר של מחול ואם הוא בכלל זקוק לנוכחות של קהל.

557 מאת גלית ליס, משתתפות: אביבה אפל, אורית גרוס, בינה קנקורט, גליה גת, ורדה זליג, שלומית ריב, תלמה דים, תמר נתנאל, צילום: גדי דגון

מתחככים זה בזה והן כמו חיות רועדות המחפשות מחסה. אחת מהן, אדומת השיער, נתלית ברגליה על מותני חברתה ומשלבת אותן בהיצמדות כמעט נואשת כמו של גור או תינוק, נחמה אחרי טירוף הרעד. היא גולשת באטיות על גוף חברתה, בתנועה המזכירה לידה, או הגעה למקום חדש להיות בו. ואז שקט.

מחול מרגש, המבוצע באופן מעולה.

557

יוצרת: גלית ליס

מוזיקה: אבי בבלי

משתתפות ושותפות ליצירה: אביבה אפל, אורית גרוס, בינה קנקורט, גליה גת, ורדה זליג, שלומית ריב, תלמה דים, תמר נתנאל

יצוב תאורה: תמר אור

בעבודה הזאת רוקדות נשים בשנות השישים והשבעים לחייהן. מי אני שאלין על נשים שרוצות לטעום ממנעמי הבמה ומייסוריה? לעבודה הזאת יש חשיבות מבחינת המשתתפות, אבל איני רוצה לבקר אותה באופן מקצועי. יש לברך את המשתתפות על תעוזתן ואת גלית ליס על יוזמתה ואמונתה.

רן בראון כתב כך במאמר המבריק שבתוכנייה: "... הבחירה במופעים לא שגרתיים כפי שנעשתה בחלק מן העבודות מציבה מראש את הצופים מול תפישותיהם המוקדמות ומול סוגיות חברתיות המתגלמות בגוף... גם הנשים המבוגרות שמבצעות את 557, יצירתה של גלית ליס, הן (למעט אחת) חסרות הכשרה מקצועית במחול ודווקא משום כך הן מאפשרות לנו להתבונן במה שעשוי לבלוט כאשר הן מאפשרות לנו להתבונן במה שעשוי לבלוט פחות כאשר מדובר במופע המבוצע על ידי רקדנים מקצועיים (וצעירים). הדגש מוסט אפוא מן המחול אל הכוריאוגרפיה, מן התנועה הבלתי תלויה אל הסיפור שמגולל הגוף בעל הניסיון בחיי יומיום".

גבי אלדור מבקרת וסופרת מחול, במאית ושחקנית. מייסדת ומנהלת אמנותית שותפה של התיאטרון הערבי-העברי ביפו. בין יתר תפקידיה שימשה מנהלת אמנותית שותפה בתחרות המחול הבינלאומית "הבניולה" בצרפת, כתבה את הערכים על מחול ישראלי באנציקלופדיה לארוס. זכתה בפרס רוזנבלום לאמנות הבמה. מלמדת בסמינר הקיבוצים. מחברת הספר ואיך רוקד גמל על משפחה, מחלוצות המחול בארץ-ישראל.

While house

יוצרים ומבצעים: מיה ויינברג והאינסטרומנט (מיה מטילדה קרול, רזי קרול ומיה ויינברג)
יצוב תאורה: תמר אור

בית הבינתיים, שם היצירה בתרגום לעברית, מורכב מקופסה שחורה, מקיר ומדלת. "זהו חדר בהתהוות", כתוב בתוכנייה. אבל החדר "הכמו ממולכד" לא משתנה. יש גם פסקול הבוחן את "הפיסיות במוסיקה" ועוד.

לצערי, לא ממש עמדתי במשימה לראות את המחול. הייתי שם, ראיתי רקדניות בעלות יכולת שגעו באופן שנראה לי חסר פשר, עד כדי אי יכולת לתאר את תנועותיהן. בזמן העבודה רשמתי – אנטוניוני, שנות השישים. הרקדניות הרבו לנוע על גחון, בזחילה על הרצפה. נשמע פכפוף של מים, שאולי נועד לבשר מין גאולה. הפכפוף הפך למפל, לשיטפון. הרצפה שוב

נעשתה יציבה, אבל התנועה היתה קפוצת פה, מוגבלת. ויינברג, שעבדה שמונה שנים עם יסמין גודר, ללא ספק הפנימה את שפת התנועה שלה. אבל מה שאצל גודר הוא צורך, מסקנה הכרחית, בחירה, אותה קפיצה העוצרת בעד עצמה, אינו נחוזה כהכרחי לרקדנית אחרת. המים הופכים לקיטור והאסוציאציות חד-כיווניות, בעיקר כאשר נשמעת חריקת קרונות. לקראת הסוף נראה שאולי יש הקלה בסבל הנובע מזרות.

אני מתנצלת. עלי לצפות בריקוד זה עוד כמה פעמים כדי שאבין, או ארגיש, מה ראיתי!

מסך 5

חיות על הסף

יוצרת: ענת גריגוריו

רקדניות: ענת גריגוריו, ענת לם

יצוב תאורה: תמר אור

המחול מתרחש על בימת זירה בסטודיו סוזי בבית להקת בת שבע. הקהל צופה בו מכל צדדיו, ואינו יושב בחשיכה.

שתי רקדניות, ענת לם וענת גריגוריו, מכניסות את עצמן למצב של רעד, עד שכל גופן מיטלטל. הן רועדות ומתפתלות כל אחת לעצמה, שיערן פזור. לשיער, שבו הן מצליפות לכל עבר, יש תפקיד חשוב בהגברת אפקט הרעד. צווארן נע בעיגולים מלאים. לעתים הן אפריקניות בטקס גירוש שדים ולעתים הן נראות על סף איבוד ההכרה. שמלותיהן הזהות מתנפכות סביבן, מוסיפות נפח לתנועה.

רעד מתמשך, שאפשר להפעילו פשוט על ידי הרעדת איברי הגוף הנענה והממשיך לעצמו, הוא אמצעי ידוע להשגת אקסטזה, כמו המחול בתהלוכות הפרועות של ימי הביניים, שמשתתפיהן נחשדו כמקוללים או מכושפים (מחול ויטוס הקדוש). כאן הוא חלק ממחול מתומצת, ומה שנראה כאיבוד שליטה אינו אלא היבט של שליטה מלאה בחומר התנועה הסוחף.

אחרי שהתפתלו על הרצפה, הרקדניות גונחות בטריוף חושים ונראות כאילו אינן יכולות כלל להפסיק את הרעד. לפתע הן עוצרות ולאחר מאבק מרשים מצליחות להתרומם ממה שנראה כהתמוטטות מוחלטת. אחת מהן מתקמרת לאחור, נוגעת בידיה בקרקע ומציירת גשר מדויק בגופה. היא מתרוממת על בהונות גבוהות ויוצרת קו אנכי מפתיע, בניגוד לפיתולי הרעד. הן מתקרבות. הרעד מתחיל שוב, אבל הן אינן נסחפות. ראשיהן